

YEDİLER

Zeynep Sati Yalçın

*Hakk'ın emaneti bendedir bende/Cümle âlem ol sözünde
Gurbet nedir ki vuslat nedir ki/Sana çıkan bir yol oldum.*

- Sabah ezanları okunurken huzurla huzursuzluk arasında gidip gelen bir ruh hâliyle uyandım günün içine. Neftî dalları göğe dek uzayan yedi ulu ağaç görmüştüm rüyamda, dallarına tünemiş belli belirsiz kuşlarıyla eğilip doğruluyor, sağa sola salınıp duruyorlardı. Ağaçların sırayla veya karşılıklı değil yuvarlak hâlde dizilişlerine takıldım bir müddet. Balkonun kapısından tatlı süzülüşlerle giren rüzgâr, serin kuş cıvıltıları getirip bıraktı odamın sıcaklığına. İnsan bu eşsiz anların uzadıkça uzamasını ister, oysa bu tatlı demler ne kadar kısadır, yaz fecri gibi anlamadan geçip gidiverir.

Şehrin hayata başlangıç gürültüsü evlerden, yollardan, iş yerlerinden dalga dalga yükselip kasvetli bir bulut gibi çökerek yaz tatilinin büyüsünü bozulduğunda kahvaltı ediyordum. Rüyamdaki ağaçların türünü düşünürken telefonum çaldı. Annem, önce diz ağrılarından tansiyonundan yakındı, her gün aramadığım için içli siteler sıraladı, sonra da babamın kasabadaki eski evimizi sattığını söyledi. Zaten yıllardır bir başına sahipsiz kalmaktan sıvaları dökülmüş, çatının bir yanı uçmuş, bahçesi tarumar olmuş, camları kırılmış durup duruyormuş öksüz gibi. Kurtulduk sorup duranlardan, iyi oldu dedi, ağır bir yükü sırtından indirenlerin rahatlamışlığı sinmişti sesine. Yeni sahipleri yıkıp yenisini yapacaklarmış dediğinde dozerler ev yerine kalbimin çeperlerine vuruyor, kalın dişli keçeyle moloz değil çocukluğumu kazıyıp atıyorlardı damperlere. Bir an kendimi her şeyini herkesini kaybetmiş bir çocuk gibi hissettim.

Annemler yeni eve taşındıktan sonra hiç gitmemiştik eski eve. Yazdan yaza gelişlerimde de nasıl bir hayhuyla geçiyorsa zaman, hiç aklıma gelmiyordu ev. İçindeki eşyalarla, hatıralarla, seslerle, kokularla

harmanlanarak zihnimin gizli kovuklarında derin uykulara yatmıştı. Belki o da düşlerinde bizi sayıklıyor, içindeki özlem noktaları sızım sızım sızılıyordu. Haklıydı annem, sahipsiz yapayalnız kalmıştı ev.

Yazın en sıcak günleriydi, biraz dikkatle kanının damarlarında fokurdadığını duyabilirdi insan ve akıllıysa acil durum olmadıkça öğleden önce evinden dışarı çıkmazdı. Ben çıktım. Evi son kez görmek için kasabaya gittim.

Kasaba, insansızlıktan küçük bir köye dönüşmüş ama küçük köylerin bile bir zamanlar kendine has o civıltılı şirinliğini taşıyordu. Ne tozlu dar sokaklarında ellerinde filelerle yürüyen güçlü kuvvetli erkekler ne pencerelerde çiçek saksılarının arasından bakan aydınlık yüzlü çalışkan kadınlar ne duvar diplerinde sohbet eden yaşlılar ne bahçelerde oynayan masum çocuklar vardı... Çeşmeler kurumuş, yabani otlar büyümüş, tırmandığım ulu ağaçlar yok olmuş, hâlâ duyduğum seslerin sahipleri kaybolmuş. Binlerce hatırayla zihnime nakşolmuş şu mekânlara ne denli aşınaysam o denli de yabancıydım.

Küçük taşlarla örülmüş bahçe duvarından itibaren yer yer delinmiş kerpiç duvarların altında iskelet gibi görünen kararmış ağaç direkleri ve kırık camlarıyla kırgın ve solgun bakıyordu ev. Kaderine razı gelen bir sükûnetle dudaklarını büzüyor ama ağlamadan bakıyordu. Anlat bana, dedim eve hüznüyle, anlat, bir zamanlar nasıl da sığınırıldık şefkatli bağına...

Hatırladığım ağaçlarımızın bazıları yoktu, erik, kayısı ve vişne ağaçları ya kurumuş ya kesilmişti, yerleri boştu. Asmanın sayısız kalın kollarıyla kağşayıp çürümüş çardağın üstüne yayıldığını görünce içime sevinç doldu. Birkaç zayıf koruk salkımını beslemeye çalışmaktan sararmıştı yaprakları. Hareli gölgesinde beyaz binek taşı da duruyordu. Gidip oturdum, serinliğinde mest oldum. Çantamdaki su ılımıştı, yine de içtim, çocukluğumdan beri vaz geçilmezim olan Tipitip sakızlarımdan birini alıp çiğnemeye başladım.

Alt kattaki bakkalımızın üstüne denk gelen odada otururduk. Komşu kızı Derya yaşıtımdı, her gün bize gelirdi, oynardık. Ablam bizden dört yaş büyüktü, bazen bize katılır oynar, bazen de anneme yardım ederdi. Sesleri kulaklarımda gittikçe netleşti.

“İğneyi eline batırma, dikkat et!” diyordu ablam. Parmağıma bol gelen yüksüğü düşürüp aramaktan bıktığım için tırnağımla itiyordum iğneyi. Annemin elimize verdiği atık kumaşlardan bebeklerimize elbise dikiyorduk Derya’yla, ablam da bize yardım ediyordu.

Dışarıda nal ve kişneme sesi duyunca hemen pencereye koştuk. Öyle dörtnala gelen atlılar değildi pencereden gördüğümüz. Ağır çekime girmiş gibi yürüyen katırların sırtında gölge görünümü kadınlardı. Sırtlarında şallara sarılmış çocuklarının bez şapkalı kafaları sallanıyordu katırların her adım atışında.

“Gel gidip bakalım.”

“Yok, gitmeyelim. Buradan izleriz.” dedi Derya.

“Televizyon mu bu, gerçek, gerçek...” dedim.

“Gerçeği ne yapacaksın. Korkarım ben, sen de gitme Ziba.” dedi ablam.

Ben gidip yakından görecektim. Belki gitmezdim gitme demeseydi. Gitmez miydin? Yok, yine de giderdim.

Odadan çıktım, tahta merdivenleri koşarak indim. Üstü papatyalı terliklerimi giydim, evin yan tarafına bakkalın önüne geldim. Ömrümde gördüğüm en esmer kadınlardı bunlar. Kafalarına kargalar konmuş gibi örtmüşlerdi başlarını. Kiminin ağzı yaşmaklı, kiminin boynu açıktı. Kiminin elinde uzun, kertikli eğri asalar vardı. Eski zaman hanlarının bahçesine benzeyen avlumuzda konakladılar. Parmağım ağzımda merakla, heyecanla izliyordum esmer kadınları. Anlamadığım tuhaf seslerle çöktürdüler katırlarını. Katır, ter, gübre, insan ve süt çocuğu kokusu doldu burnuma.

Alabildiğine bir sıcak kavuruyordu bedenleri. Kadınlar katırlarından indiler. Az önce katır sırtında kovboy filmi kahramanları gibi kaba saba görünen insan figürleri narin birer çiçeğe dönüşmüştü. İçlerinden en genç olan bana bir şeyler söyledi, ama anlamadım. Başka bir dil konuşuyorlardı ve ben heceler arasına “ce” eki getirilerek konuşulan kuşdilinden başka yabancı bir dili bilmiyordum.

Üç tane çitten bozma kazığa katırlarının yularlarını bağladılar. Sırtlarındaki bebeklerin kiminin ağzında emzik vardı, kiminin alnında yanağında sinek. Uyuyanı da vardı uyanık olanı da.

Dedem evin altındaki bakkalımızdan çıkarak kadınların yanına geldi. Yine bilmediğim bir dilde konuşmaya başladılar. Dedemin ve kadınların sağ elleri kalplerinin üzerinde inip kalktı birkaç kere. Dedem de yabancı dil biliyormuş, bunu hiç bilmiyordum. Bana seslendi:

“Ziba, tezgâhın altından çekici getir önce, sonra da eve çık, buzlu su hazırlasın annen onu getir.”

Bakkala girip çekici aradım, meşin kaplı tezgâhın altında. Kutuların, bezlerin, kâğıtların, bisküvi, lokum ve sakız kokularının içinde, aşınası olduğum kokularda iyi hissettim kendimi, rahatladım. Damağımda tatlı bir istek, sakız aromasının çekiciliğine taşıdı beni. Dedem görmeden Tipitip sakızı alıp açtım, karikatürünü de sonra okumak için kâğıtlarını eteğimin cebine sokuşturdum.

Dışarıdan kadınların tiz sesiyle uzun uzun cümlelerle konuşmalarına dedemin cümleleri karışıyor ve ben hiçbir şey anlamıyordum. Çekiçle koştum dedemin yanına. Bulduğu iki odun parçasını kazık niyetine diğerlerinin hizasına çaktı. Elinde yularla bekleyen iki kadın katırlarının sağrısına ayakuçlarıyla vurdular. Katırlar kalktı, kazığın yanında tekrar çöktüler, yularları bağlandı. Dedem önlerine birer tutam kuru ot koydu, üstüne arpa serpti.

Kadınların gözleri kırılmış cevizler gibi kocamandı, kaşları gür ve bitişik. Alınlarından, çenelerinden ter sızıyordu. Kollarıyla başörtülerinin ucuyla

sildikleri ter, anında yeniden domur domur kabarıyordu. Koyu renkli, kimi çizgili, kimi çiçekli elbiseler giymişlerdi, eteklerinin altlarından şalvarları görünüyordu. Ayaklarında renkli, nakışlı ve delikli, naylondan ayakkabılar vardı. Çorapsızdılar. Ben onları izlerken dedem yeniden uyardı: “Kızım, sıcaktan yanıp kavrulmuşlar. Su ikram edelim dedim. Ne bekliyorsun?”

Kafamı yukarı kaldırdığımda Derya ile ablam merakla pencereden bakıyorlardı. Koşarak evin yan tarafına, girişe geldim. Terliklerimi çıkarmadan annem, elinde koca bir sürahi dolusu suyla yetiştii. Sürahinin içinde sayısız buz birbirine çarpa çarpa çatırdıyor cam kırıkları gibi ses çıkarıyordu. İki elimle ancak tutabildim sürahiyi.

“Bunu götür, sonra da bardak için gel.” dedi. Sürahiyi düşürmemek için uslu uslu adımlar attım. En genç ve çocuksuz olan kadın gelip sürahiyi elimden aldı. Tek eliyle taşıyabiliyordu. Mavi gözleri çok güzel, yüzü güleçti, gökyüzü gibi bakıyordu. Diğer elini bir şey söyleyerek başıma uzattı ama kendimi çektim geri. Koşarak bardakları almaya gittim. Sadece bir bardak verdi annem elime.

“Saydım ben, altı kişiler ama.” dedim. “Olsun bir şey olmaz.” dedi annem. Bardak aralarında dönüp durdu. Son içenden kalan azıcık suyu bebeklerin yüzüne sürdüler.

Derya bana seslenince kadınlarla birlikte hepimiz pencereye baktık. Onlar bakınca Derya ve ablam geri çekildiler. Sonra tekrar seslendi Derya biz bakınca yine çekildiler.

Katırların sırtlarında nakışları renkli heybeler vardı. Heybelerin gözlerinden bezlere sarılmış paketleri çıkarıp bakkala doğru yürüdüler. Uyanan bebeklerle göz göze geldim, gözlerimi belerttim, şaşı yaptım, anneleri görmeden dil çıkardım, hiç tepki vermediler.

Öğle sıcağı bastırmişti. Kadınlardan ikisi bebeklerini sırtlarında sarılı şalları döndürüp kucaklarına aldılar, emzirmeye koyuldular. Dördü de arka arkaya bakkalımıza girdiler. Ne söyledilerse dedem önlerine renk renk kukalar koydu. Birisi kukalara, birisi top top renkli çiçekli kumaşlara bakarken en genç olanı hazır dikilmiş tek renk elbiselere bakıyordu. Dedem arada onlara cevap verirken bir yandan da elinde makas beyaz etamin kesiyordu. Kukaları inceleyenlerin elleri buruşmuş, yaralanmış, tırnakları kırılmıştı. Konu neyse bir türlü anlamıyorlar, vıcır vıcır eden sesleri gittikçe yükseliyordu. Yabani bir kuş ormanında yapayalnız kalmışım gibi ürktüm bu kuş gibi öten kadınlardan. Seslerinin eşliğinde siyah, yeşil, kırmızı, pembe, alacalı tüyleriyle yüzlerce kuş dönüyordu kafamda.

Omzumu tutan elle yabani kuş konmuş gibi irkildim. Genç olan kadın, bana hazır elbiseleri gösterip bilinmeyen kuşlardan biri gibi öttü. İşaretlerinden elbise seçimini benim yapmamı istediğini anladım. İlk defa işaret diliyle konuşuyordum biriyle. Önce yavruağzı elbiseyi alıp genç kadının önüne tuttum. Bu güzel, sana yakışır demek istedim. Boyum yetişmediği için ancak göğsünde

kaliyordu askı, eteği yerde sürünüyordu. Elbisenin kurdelesı, fırfırı, cebı falan yoktu. Hepsı de aynı model dikılmiş farklı renklerde düz elbıselerdı. Uzun kollu, belden dıkışlı, kalın kemerlı, ayak bıleğine kadar uzanan bu elbıselerı hiç beđenmezđım ben. Annem bize bakkalımızdan kumaş seçtırır, büzgülü, pilelı, fırfırlı, ceplı, kurdelelı, düğmeli elbıseler, etekler, gömlekler dıkerdı. Bayramlık olacaksá sutaşı dedığı beyaz dantele benzeyen şerıtlr dıkerdı belıne, etek ucuna. Elbıse dedığın böyle olurdu. Annem de kendı elbıselerine dıkmezđı gerçı, demek kı büyükler daha sade sevíyorlardı. Ama bu kadın gençtı ablamdan bırazcık büyüktü ancak, bazı yerlerıne fısto geçırerek süsleyebılırdı. Gözüm yenı dıkılmiş eteğıme kaydı. Pembeydı, üzerınde beyaz papatyalar vardı, ceplerımin ağzında da fıyonklar. Sonra etek uçlarına püskül de yapacaktı annem, ben Derya'ya göstermek için hemen bu gün giymiştim.

Benım seçtiğımı bırakıp fıstık yeşılı elbıseyı aldı, önüne tuttu, bana bakarak kuş gibi öttü. Elbıseyı tutarken yeleğının altında belıne soktuğu bıçağı gördüm. Onu çıkardığını görmek için kızdırılmak istedım, bağırarak onun çok itıcı iğrenç bir renk olduğunu söyledım. Dedem “Bağırmana gerek yok Zıba, sağır değil kız. Türkçe bılmıyor sadece.” dedi. Belınde bıçak gördüğümü, ondan korkmadığımı kanıtlamak için bađırđıđımı söyledım. Bızı anlamadığını bılerek gizlice değil de rahatça konuşmak çok güzeldı.

Dedem, “Hançerđir o, bıçak değil. Onca uzun yoldan korunmasız gelınır mı? Kurdu, kuşu, yılanı çıyanı olur dağların, savunması olacak tabii.” dedi. Utandım. Onun gülen yüzü asılmıştı. Galıba onu azarlıyorum sanıp küsmüştü. Gönlünü almak için pembe elbıseyı aldım, eteğımın yanına tuttum. Boştaki elimle bir elbıseyı bir eteğımı işaret ettim. İkimiz aynı renk giyinelim, demek istedım. Bizim arkadaşlık anlayışımızın bir parçasıydı benzer renklerde giyinmek ve ona arkadaşlığımı gösterđim. Güldü, kafa sallayarak yine vıcır vıcır etti. Eli kafama doğru tekrar uzandı, bu sefer kaçmadım. Saçlarıma dokundu, bir şeyler söyledı, uzanıp saçlarıımı öptü. Çıçek gibi kokuyordu. Uzaktan kötü gelen kokuları yakından güzeldı. Dedem gülümsüyordu, “Ne güzel çocuk. Benım de böyle kızım olsa, dıyor senın için. Saçların da ipek gibiymiş.” diye açıkladı dediklerini. Dedeme bakarak konuşmaya devam etti, beni gösterdı, mavi gözleri ışıl ışıldı. Yine ne iltifatlar ediyordu kim bılır. Ama bu sefer dedemin yüzü asıldı, sesi bize kızarkenkı gibiydı. Tezgâha yaydığı kumaş toplarını sert sert sarıp raflara kaldırırken onlar gibi vıcır vıcır konuştı. Boynu bükük, sakin, ellerı belınde kenetlenmiş genç kız cevap verdi. Dedem başını salladı, gülümsedi.

“Ne dıyor dede, ne dıyor?” diye sordum merakla, keşke ben de dil bılseyđım.

“Zıba'yı verın götürelım, bizim oraları görsün, sonra getirırız dıyor.”

Kalbım güm güm atıyordu. Ben yabancılarla bir yere gitmem, diye bağırmak istedım ama kendımı tuttum.

“Sen ne dedın?” diye sordum.

“Olmaz, Ziba’mızı kimselere veremeyiz, bir daha duymayayım, dedim. O da özür diledi, şaka yaptığını söyledi.”

“Ya şaka değilse, beni atlarına bindirip ya da heybenin gözüne sokup kaçırsalarsa ne olacak?” dedim. Dedem gülmeye başladı.

“At değil onlar katır, katır. Yemin etti şaka diye. Dünyayı başına yıkarım seni kaçırarak olanın.”

İçime su serpilmişti ama genç kıza pek yüz vermiyordum artık. Elini yanağıma uzattığında yine kaçtım ondan. Hem Türkçe bile bilmiyordu hem de beni götürmek istiyordu. Nasıl anlaşacaksak... Büyük kadınlardan biri pembe elbiseyi elinden alıp lacivertini verdi. Bundan hiç mutlu olmamıştı o.

Tezgâhın üstünde aldıkları bir sürü şey vardı. Tuz, çay, kahve, kumaş, kuka, etamin, lokum, bisküvi, toz şeker, dikiş ipleri, başka kalın beyaz ipler, örgü tiğları, başörtüleri, naylon ayakkabılar...

Katırların getirdiklerinden boşalan heybelerine aldıklarını yerleştirdiler. Dedem kilim getirip katırların yanına serdi. Yuvarlak olarak üstüne dizilip oturdular. Bunca zaman bebekler bir kez bile ağlamamıştı. İçlerinden birini gözümüne kestirdim, onu ağlatacaktım bir şey yapıp. Annem elinde kocaman tepsiyle geldi, kilimin üstüne koydu. Baktım, içinde kıymalı makarna vardı. Tekrar gidip elinde bir bardak, tahta kaşıklar ve ayran sürahisiyle döndü. Oturduğum binek taşının üstünden beni kaldırıp eve götürmek istedi. Hemen yanımdaki asmanın incecik büklüm büklüm olmuş dalına sarıldım. Kızdı, söylendi, kalkmadım. Koluma çimdik attı, bağırarak ağladım yine kalkmadım. Dedem, “Bırak kalsın buradayım ben. Ağlatma çocuğu, ayıp oluyor misafirlere.” deyince annem işaret parmağını sallayıp beni tehdit ederek gitti.

Kadınlar ellerini göğse kaldırdılar. Kocaman kuşların kanatları gibi açıldı kolları. En büyük olanları yine anlamadığım bir dilde, sert sert konuşur gibi sesler çıkardı. Bir tek “Hu”, “âmin” ve “Allah” kelimelerini seçtim. Bu çok hoşuma gitti, sanki dedikleri her şeyi anlamış gibi sevinç duydum. Koluma baktım, annemin çimdik izi kalmıştı kırmızı kırmızı iki kiraz tanesi gibi. Büyük kadın vıcır vıcır konuştuğu ötekiler ağlar gibi, çığlık atar gibi sesler çıkarıyorlardı.

Dedem yanıma gelmiş, gölgesi üzerime düşmüştü. Asmanın mor yeşil korukları arasında tek tük sararan yapraklarını topluyordu. Ben bu altı koca kuşa benzeyen kadından gözlerimi alamıyordum. Kaşıklarını alıp makarnayı yemeye başladılar. Biri belindeki kalın sargının içinden bir yufka ekmeği çıkardı, altıya böldü. Arasına makarna koyup sardılar, yediler. Ayrarı da suyu içerken yaptıkları gibi tek bardağı aralarında dolaştırarak içtiler. Anneme çok kızdım içimden. Altı tane bardak yerine bir tane bardak vermişti. Su verirken de böyle yapmıştı, hâlbuki cimri değildi. Makarnanın yanına salata veya turşu koyardı, bu misafirlere koymamıştı. Bir sürü çatal kaşığımız varken insanın ağzını yoran tahta kaşık vermişti. Sevmemiş miydi acaba onları? Belki kötü kokuyorlar diye eve bile almamıştı. Oysa uzaktan öyle kokuyorlardı, yakından dağ çiçeği kokuyorlardı.

Tepside makarna bitmişti. Yine tüysüz teleksiz kanatlarını açıp uzun uzun ötüştüler. Toplanmaya başladıklarında ağlatmak istediğim bebeğin yanına sokuldum. Annesi çökmüş katırın heybesini düzenliyordu. O da boş boş bakıyordu etrafa. Annemin bana yaptığı gibi incecik narin koluna çimdik attım. Dudakları büzüldü, gözleri kapandı, burnu kırıştı ama ağlamadı. Genç kızla göz göze geldik. Yaptığımı görmüştü ama bana kızmadı, tatlı tatlı gülümsedi.

Sırtlarında bebek olan kadınlar katırlara binince ayakucuyla vurarak bir şeyler söyledi, katırlar kalktı... Kendi katırını da kaldırdı, ağacın yanındaki koca taşın yanına çekti. Taşa çıkıp bir çırpıda katırın sırtına atladı. Belinde işaret ettiği şeye baktım, hançerin yanına gizlenmiş pembe elbiseydi bu. Diğerlerinden gizli laciverti bırakıp pembeyi almıştı, ben seçtim diye almıştır. Bana göz kırptı. Gizlice aldığı düşünüp dedeme söylemek istedim.

“Dede lacivert almıştı elbiseyi bu genç olan, ama pembeyi beline gizlemiş, çaldı mı?”

“Yediler asla çalmaz, bir daha böyle söyleme, günah. İkram edileni alırlar, izindir ama çalmazlar. Sakın iftira etme, tövbe de, dilin şişer.” dedi. Dedem beni çok severdi, nadiren böyle sert uyarırdı. O yüzden korktum, içimden “Tövbe, tövbe, tövbe...” dedim sayısız kez. Gün boyu da dilimi kontrol edip durdum şişti mi diye.

Katırlarına binince dedem de onları yolcu etmek için ortaya yürüdü. Ben de elinden tuttum. Katırlarla etrafımızda dönmeye başladılar. Sağ elleri yine kalplerinin üzerinde gidip geldi, kafaları karga konmuş gibi kıpır kıpır sallanıyordu. Dedem de onlar gibi sağ eli kalbinde kafa sallıyordu. Sol eli benim elimi tutuyordu. Elini bırakıp ben de sağ elimi kalbime koydum, kafamı salladım. Kaç kez döndüler bilmiyorum, artık başım dönmişti, bıraktım sallamay. Altı katırın üstünde altı kadın art arda yola düştüler. Arkalarından serin bir rüzgâr esiyordu. Boynum, sırtım ferahladı.

“Dede onlar nerede yaşıyor?”

“Uzak dağlarda, küçük bir köyde.”

“Çok mu uzak?”

“Çok uzak. Beş altı saat sürer gitmeleri.”

“Onların arabaları yok mu?”

“Yok. Onların köyüne araba gitmez zaten, ancak katırlar gider.”

“Sen Yediler diyorsun, ama onlar altı kişiler?”

“Yedincisi köyde kalıp diğerleri dönene kadar oraya sahip çıkıyor.”

“Sadece yedi kişi mi yaşıyor köyde? Anneleri, babaları, dedeleri, kardeşleri, eşleri, kuzenleri yok mu yani?”

“Yok. Bir de sırtlarındaki emanet çocuklar...”

İçimden soğuk rüzgârlar esti: “Çocuklar onların değil mi, kaçırmışlar mı?”

Dedem güldü: “Hayır Ziba, kaçırmadılar. Yediler öyle şeyler yapmazlar.”

“Ya yalansa, ne biliyorsun, kaçırdılarsa?”

“Tövbe de, dilin şişer Ziba! Yediler yalan söylemezler dedim ya sana. Yediler mübarek kadınlardır, öksüzlerin analarıdır, sakın kötü bir şey söyleme. Bilmiyorsun.”

“Ne o zaman, neyi bileyim dede?”

“Haklısın, kafan karıştı, düzeltelim o kafayı şimdi.” diyerek saçlarını okşadı.

“Onlara Yediler denir. Çok yüksek dağların arasında, üç evden oluşan bir köyde yaşıyorlar. Terk edilmiş, istenmeyen yahut kimsesiz kalmış kız çocuklarını alıp büyütüyorlar.”

“Sonra ne oluyor o çocuklara?”

“Okuyorlar, işe giriyorlar, evleniyorlar.”

“Kadınlara bir şey olursa kim bakıyor?”

“Yerine bir vesileyle biri geliyor ya da orada büyüyenlerden biri kalıyor. Ben beni bildim bileli hep yedi kişi oluyorlar. Ne eksik ne fazla.”

“Sen küçükken de mi varlardı?”

“Tabii ya, varlardı.”

“Dede, biz seninle gidelim mi oraya? Hediye götürelim.”

“Olmaz, giremeyiz köye.”

“Neden? Abla beni çağırdı ama. Ziba görsün demiş ya sana. N olur gidelim dede, n olur...”

“Yasak. Yediler ve onlara verilen çocuklardan başka kimse giremez köye. O sana şaka yaptı. Duvarlarında tüfekleri var, köyün girişinde köpekleri, taşların altında yılanları. Kimse yaklaşamaz. Yılda iki kez alışverişe gelirler. Kendi ürünlerinden verip başka ihtiyaçlarını alırlar.”

“Paraları yok mu?”

“Yok. Parayı sevmezler, kimseden bir şey istemezler. Ne mübarektir Yediler.”

“Annem neden kötü davrandı o zaman? Bilmiyor mu Yediler’i?”

“Biliyor. Annem kötü davranmadı ki, gerekeni yaptı.”

“Yapmadı, Altı kişiye bir bardak getirdi. Yemeği de altı tabağa değil, tepsiyle koydu. Suyu ve ayranı sırayla içtiler.”

“Yediler öyle istiyor Ziba, fazla olan hiçbir şeyi istemiyorlar.”

“Hım, çok değişikmiş Yediler.”

“Öyledir.” diye kafasını onaylarcasına sallayarak dükkâna yöneldi. Ben de arkasından.

Baktım lacivert elbise diğerlerinin arasında duruyor askısında. Pembeyle değiştirmiş, sahiden çalmamış. Çok utandım. Ağzım kupkuru oldu. Dilim biraz büyüdü mü nedir? Elimle kontrol ettim, anlayamadım. Dedem Yediler’in getirdiği yumurtaları dizerken gizlice bir tane daha Tipitip sakız çektim kutudan. Kokusu bile beni mutlu etmeye yetiyordu. Diğerini, kafamı sallarken yut-tum galiba. Yediler beni görmüş gibi utandım o an, sakızı geri koydum. Fakat öyle çok canım istiyordu ki, çaresiz dedemden izin istedim.

“Annen kızacak yine. Yutup ishal oluyorsun uykuda saçlarına yapışıyor diye beni tembihledi, sana sakız yok artık!” Karnıma ağrılar girdi, dudağım büzüldü.

“Üzülme Ziba, deneyelim, bakalım yarına kadar durabilecek misin?”

“Dururum.” dedim, kendime hiç de güvenmeyerek.

“Durursan sana yarın iki tane Tipitip veririm.”

Günde dört beş tanesini ağzına doldurup çiğneyen ben, buna razı olmalıydım yoksa hiç bulamayacaktım. Sözümü tutmazsam dedem artık bakkala Tipitip getirip satmayacağını söyledi. Anlaştık.

Dedem arada bir gelen müşterilerle ilgilenirken ben de tezgâhtaki kutuları kaldırdım. İpleri, iğneleri, makaraları ayırıp yerleştirdim. Bisküvi ve lokum kutularının jelatinlerini kapattım. Dedem, bez torbalardan kadınların kuruttuğu çeşit çeşit otları çıkarıp kavanozlara koydu. Peynir filelerini camın önüne astı. Minik şişelerdeki esansları rafa dizerken birini bana verdi. Şişenin mantar kapagını açmaya çalışırken elime dökülen yağın gül kokusu dükkânı sarmaladı. Ablamla Derya pencereden beni çağırıyorlardı ama seslerini duymazdan geldim. Yediler ile meşguldüm, katırlarının üzerinde dağlara doğru tırmanışlarının sesini duyuyor kokuya dönüşüp şişeye dolan güllerin arasında dolaşıyordum.

Eve çıktığımda heyecanla Yediler’i anlattım onlara. Gözleri fal taşı gibi açılmış beni dinlediler, sordular, şaşırdılar, heyecanlandılar, korktular. Elleri kalplerinde selamlaşmalarını, tek bardakla sırayla su içişlerini, katırlarıyla etrafımızda dönüşlerini defalarca taklit ettirdiler. Öyle ki tekrarlamaktan Yediler’den biri gibi hissetmeye başladım kendimi. T’leri k’leri bastırarak söylediğim uyduruk kelimelerle dillerini konuşur gibi yaptım.

Yediler’in en gencinin beni götürmek istediğini söyledim. Ablam “Gözleri çıkmasın, seni verir miyiz?” diye kucakladı beni.

Annem bebeklere diktiğimiz elbiseleri hiç beğenmedi. Yarın söküp yeniden dikmek için kutuya koyup kaldırdı.

Gece ablamın yanına yattım. Kolay kolay istemezdi beni uyurken. Bu sefer ses etmedi. Saçlarının arasından katırlar geldi, üstünde dev kuşlar gibi yedi kadın. Genç kadın beni önüne bindirdi. Gölgeyi ağaçların arasından, güneşi emmiş kayaların dağların arasından gittik. Şırlıtısını uzun süre kulaklarımıza ileten derelerden geçtik... Onlar kuşlar gibi öttüler, ben işaret dilini kullandım. Öyle sıcaktı ki su istediğimi bir türlü anlatamadım. Susuzluktan dilim damağıma yanaklarıma yapıştı. Belki de şişmişti! Peltekleyerek konuşmaya çalıştım, kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmadı. Katırların nal sesleri yüksek dağların dar geçitlerinde yankılanıyordu. Omzumu sarsan ele baktım, gece lambasının ışığında ablam başımda bir bardak suyla duruyordu.

“Ziba, su diye sayıklıyordun, al ablacığım.” dedi. Pembe geceliği pembe elbise oluyor, genç kadının gözleri ablamın gözleri oluyordu. Elimi kalbime koyup kafamı salladım, suyum içtim. Ablam yeniden kendisi oldu. Ben evde oldum.

Sakızın tadı gitmiş, çürüyüp dağılmıştı ağzımda. Asmanın gölgesinden bir rüzgâr kalktı, içine aldığı kuru yaprakları döndüre döndüre esti sessizce. “Hu” dedi ayaklarımın dibinden havalanan kumrular, “Hu” deyip kalktım binek taşından.

Bilmem neden eve giremedim. Bakkalın kapısındaki şefkatli dedeme, kırık pencerenin ardındaki gencecik anneme, ergen ablama, çocuk Derya’ya el salladım.

Yediler hâlâ var mıydı dağların arasında? Kimsesiz kalmış evimizi sırtlarına sarıp götürürler miydi köylerine?

Ağır bir sessizlik oturdu bahçeye. Kalbimde özlem sızıları, dilimde soğuk kek-re bir tat...